

Arrest

nr. 100 847 van 11 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtun van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U zou steeds in het dorp Amar Khail, in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar hebben gewoond. U bent getrouwd en hebt drie kinderen. In 1384 (2005) bent u afgestudeerd van het lyceum. Van 1382 (2003) tot 1384 (2005) combineerde u uw studies met uw werk in de winkel van uw vader in Darunta waar u gas verkocht. Van 1384 (2005) tot 1387 (2008) werkte u in een andere winkel van uw vader in Jalalabad waar u computeronderdelen verkocht. In dezelfde periode werkte u gedurende twee maanden op de Amar Khail school – waarvan uw vader directeur is – als administratief bediende. Van 1387 (2008) tot eind 1388 (2009) werkte u als computer operator bij het overheidsdepartement voor petroleum en gas in Jalalabad. In 1387 (2008) hebt u zich ingeschreven aan de Khurasan universiteit in Jalalabad waar u economie heeft gestudeerd. U hebt uw eerste semester

afgemaakt. In mizan 1388 (oktober 2009) was u onderweg van de universiteit naar uw dorp toen u werd aangevallen door drie onbekende personen om een u onbekende reden. Uit angst opnieuw aangevallen te worden, hebt u uw studies tijdelijk gestaakt. Ten slotte werd u in 1388 (2009) als computer operator aangenomen door het Ministerie van Transport in Nangarhar waar u zeven maanden en een half hebt gewerkt. In 1389 (2010) hebt u eveneens uw studies hervat. Het loon dat u kreeg als computer operator was niet voldoende om uw gezin te onderhouden. Een bevriende collega vertelde u dat hij illegaal alcohol stookte om geld bij te verdienen. Gezien u geld tekort had, leek het ook u een goede manier om iets bij te verdienen. Uw collega leerde u hoe alcohol te brouwen, waarna u in 1389 (2010) bent begonnen met een eigen zaakje. U maakte in uw woning alcohol op basis van rozijnen en verkocht elke week ongeveer 70 flessen aan F.(...), een restauranthouder in het Youth Park in Darunta en de broer van kennissen die de winkelruimtes van uw familie huurden. Twee maanden nadat u was begonnen met het stoken van alcohol, werd de restauranthouder tijdens een razzia in het park gearresteerd door de politie. Tijdens het verhoor door de politie noemde hij u als leverancier van de alcohol die hij verkocht. In jauza 1389 (juni 2010) heeft de politie een huiszoeking gedaan in uw woning. U werd opgebeld door uw vrouw die u op de hoogte bracht van de huiszoeking. Na het telefoontje bent u onmiddellijk gevlucht naar Sheikh Misri waar u nog vijf maanden bent ondergedoken in het huis van een vriend. Via uw broer vernam u dat ondertussen ook uw vader die malek is van uw dorp en de ouderlingen van het dorp te weten waren gekomen dat u alcohol stookte. Na enkele maanden overleg besloten ze u te straffen met de dood. Uw activiteiten waren immers tegen de regels van de islam en u stelde een verkeerd voorbeeld voor de jongeren van uw dorp. Ook de Taliban kreeg weet van uw activiteiten en stuurden een dreigbrief naar uw woning. Uiteindelijk besloot u Afghanistan te verlaten uit vrees voor uw leven. U bent op 6 qaus 1389 (27 november 2010) vertrokken uit Afghanistan en vroeg op 11 januari 2011 asiel aan in België. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara; de taskara van uw vader; uw diploma middelbaar onderwijs; een certificaat van het Afghan Institute of Business Management (d.d. 1 maart 2008); een betalingsbewijs van de Khurasan universiteit (d.d. 5 april 2010); een attest van de Khurasan universiteit (d.d. 23 januari 2011); foto's van de winkel van uw vader in Jalalabad; uw businesskaartje; een invulstrook om een gasballon te bestellen; uw arbeidscontracten; de bevestiging door de dorpsouderen dat uw vader malek is; kopieën van de beslissing van de dorpsraad aangaande uw straf; een dreigbrief van de Taliban; medische attesten, opgesteld door het universitaire ziekenhuis van Jalalabad en het Khyber Medical Centre in Peshawar; een afsprakenfiche van het revalidatiecentrum AZ Alma campus Eeklo en het attest van het CT onderzoek van de lumbale wervelzuil dat u in België hebt ondergaan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de dorpsouderen, waaronder uw vader, en de Taliban daar ze u zouden beschouwen als een slechte moslim omdat u illegaal alcohol heeft gestookt (CGVS 1, p.23). Uw verklaringen schieten echter tekort om geloof te kunnen hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst is het bedenkelijk dat u alcohol zou zijn beginnen stoken omdat u serieuze geldproblemen had maar dat u wel 14.000 dollar op tafel kon leggen om de smokkelaar te betalen die u naar België heeft gevoerd (CGVS 1, p.23). Gevraagd hoe u aan die som bent geraakt, stelde u uw auto te hebben verkocht voor 7000 dollar (CGVS 1, p.23). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u weliswaar dat u die auto – die u speciaal had gekocht voor uw alcoholzaak – had betaald met geld dat u had geleend van een vriend (CGVS 2, p.14). Voorts zou uw vrouw goud hebben verkocht ter waarde van 5000 dollar (CGVS 1, p.23), voor iemand die beweert geldproblemen te hebben nochtans een aanzienlijk bedrag. Ten slotte zou uw schoonbroer u 2000 dollar hebben gegeven (CGVS 1, p.23). In dit verband dient erop gewezen te worden dat u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat eens iemand alleen woont, die persoon geen hulp meer moet verwachten om het financieel te redden (CGVS 2, p.10). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat zowel een vriend van u als uw schoonbroer u geld hebben geleend. Hoe dan ook, gezien u 14000 dollar kon verzamelen, gezien u werkzaam was bij de overheid en u ook uw inschrijvingsgeld voor de universiteit om de zoveel maanden kon neertellen (CGVS 2, p.10), stelt het CGVS zich vragen bij het door u beweerde geldtekort dat u ertoe zou hebben aangezet uw leven op het spel te zetten door alcohol te brouwen (CGVS 1, p.14). Volgens uw verklaringen is het verkopen van alcohol in Afghanistan immers zeer risicovol (CGVS 2, p.14). Uw uitleg dat u geen andere keuze had (CGVS 2, p.9), komt door bovenstaande vaststellingen dan ook ernstig op de helling te staan. In dit verband dient er nog op gewezen te worden dat F.(...) – volgens uw verklaringen – niet zelf gebrouwde alcohol aankocht voor 4000 of 5000 afghani en dat u hem één fles verkocht voor 150 afghani (CGVS 3, p.4). Dat u omwille van geldproblemen het risico zou genomen hebben om alcohol te brouwen en te verkopen maar dat u de alcohol voor een dergelijk klein bedrag

verkocht in vergelijking met de prijs die F.(...) voor andere alcohol betaalde, roept vragen op. Bovendien is het eveneens bedenkelijk dat u niet kon vertellen voor hoeveel geld F.(...) de door u gebrouwde alcohol doorverkocht (CGVS 3, p.6). Als het u dan toch om het geld te doen was, kan logischerwijze worden verwacht dat u zijn verkoopprijs zou willen weten om uw vraagprijs daarop af te stemmen, te meer F.(...) zijn andere alcohol toch aan een substantieel hogere prijs verkocht dan het bedrag dat u van hem vroeg.

Ten tweede heeft het CGVS vragen bij de manier waarop u uw handel in alcohol heeft georganiseerd. Zo brouwde u de alcohol in een kamer in uw eigen woning, slechts op een tiental meter afstand van de woning van uw vader, een voormalige Mujaheddin commandant en malek van uw dorp van wie u wist dat hij tegen de consumptie van alcohol was (CGVS 1, p.3 en 14; CGVS 2, p.9 en 15). Ook blijkt uit uw verklaringen dat er zeer veel Taliban aanwezig is in uw dorp (CGVS 1, p.22; CGVS 2, p.15), wat uw handelen toch had moeten beïnvloeden. Het is eveneens bedenkelijk dat u het risico nam F.(...) te benaderen om hem alcohol te verkopen, zonder op voorhand met zekerheid te weten of hij effectief alcohol verkocht in zijn restaurant (CGVS 3, p.4). Evenmin hebt u eerst gecheckt naar zijn mening betreffende de verkoop van alcohol; u hebt hem zonder meer aangeboden hem alcohol te bezorgen (CGVS 3, p.4).

Het roept bovendien vragen op dat u niet met zekerheid kon vertellen of de twee broers van F.(...) die mede-eigenaar waren van het restaurant en er ook werkten, op de hoogte waren van het feit dat u zelf gebrouwde alcohol verkocht aan F.(...) (CGVS 3, p.8). U stelde weliswaar dat u en F.(...) waren overeen gekomen er niet over te spreken met iemand anders maar het is twijfelachtig dat de twee broers niets gemerkt zouden hebben van uw handeltje daar ze zelf werkzaam waren in het restaurant (CGVS 3, p.8). Uw onwetendheid hierover wijst opnieuw op onvoorzichtigheid van uwentwege. Eveneens hebt u nagelaten zich te informeren naar de gang van zaken in het restaurant van F.(...). Gevraagd of de klanten de alcohol in het restaurant consumeerden of met zich meenamen, stelde u dat niet te weten (CGVS 3, p.5; CGVS 2, p.14). Samengevat dat u aldus niet kon uitleggen hoe de alcohol werd verkocht, repliceerde u dat u dacht dat de klanten de mogelijkheid hadden om in het restaurant te drinken of om de alcohol te kopen en mee naar huis te nemen (CGVS 3, p.5), wat echter enkel veronderstellingen bleken te zijn. Geconfronteerd met het risico op betrapting en gevraagd waarom u zich niet beter had geïnformeerd naar de manier van werken in het restaurant - daar een eventuele betrapting ook ernstige gevolgen kon hebben voor u -, stelde u plots dat er aan de achterkant van het restaurant en ook op de tweede verdieping kleine cabines waren waar de klanten alcohol konden drinken (CGVS 3, p.5). Dat u aanvankelijk niet kon uitleggen hoe F.(...) de alcohol verkocht en alleen kon gissen naar de gang van zaken maar na confrontatie met het risico op betrapting een hele uitleg uit uw mouw schudde, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede. Dat u niet voorzichtiger was in uw handelen, is bovendien des te verwonderlijker daar u meerdere incidenten aanhaalde met dronken personen in het Youth Park in Darunta waar F.(...) zijn zaak had en stelde dat de politie de eigenaars van de restaurants waar de alcohol werd verkocht, trachtte te identificeren (CGVS 3, p.5-6). Dat u aldus weinig voorzorgen nam om het risico op betrapting in te perken en daarenboven de kans dat u zou betrapt worden op het stoken van alcohol minimaliseerde (CGVS 1, p.15), roept ernstige vragen op.

Dat u niet meer voorzichtigheid aan de dag zou gelegd hebben bij het brouwen en verhandelen van de alcohol en tevens naliet u zich ervan te vergewissen dat ook de verkoper het risico op betrapting zoveel mogelijk inperkte, doet verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw beweerde handel in zelf gebrouwde alcohol.

Wat betreft de door u aangehaalde razzia door de politie in het Youth Park in Darunta waarbij F.(...) en tal van andere restauranteigenaars gearresteerd zouden zijn en waardoor vervolgens ook u in het vizier van de autoriteiten, de dorpsouderen en de Taliban zou gekomen zijn, dient erop gewezen te worden dat u geen enkel bewijs voorlegde van deze gebeurtenis (CGVS 3, p.6). Ook van uw bewering als zouden de autoriteiten sindsdien naar u op zoek zijn, uw huis doorzocht hebben en de door u gebrouwen alcohol in beslag genomen hebben (CGVS 1, p.21-22), legde u overigens geen enkel (begin van) bewijs neer.

Verder kon u het CGVS niet verduidelijken wat er met F.(...) is gebeurd na zijn arrestatie door de politie. U legde ter zake bovendien inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens het tweede gehoor uitdrukkelijk dat F.(...) de politie had omgekocht en werd vrijgelaten, wat u ook bevestigd zou zijn geweest door uw broer (CGVS 2, p.15). Tijdens het derde gehoor gevraagd naar de situatie van F.(...), stelde u geen nieuws over hem te hebben en kon u plots ook niet meer aangeven of hij al dan niet nog in detentie was (CGVS 3, p.6). U kon enkel zeggen dat uw broer u had verteld dat de winkel en het restaurant van F.(...) gesloten zijn maar dat hij verder geen informatie kon vragen aan de mensen in de regio daar dat problemen zou kunnen veroorzaken (CGVS 3, p.6). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat F.(...) de politie had omgekocht en zo is kunnen vertrekken, repliceerde u dat dat enkel een vermoeden was (CGVS 3, p.7), hetgeen echter moeilijk in overeenstemming is te brengen met de

eerder van u opgetekende verklaringen. Hoe dan ook is het bedenkelijk dat u niet via uw broer hebt achterhaald wat er juist is gebeurd met F.(...) daar jullie zich in een vergelijkbare situatie bevinden. Voorts dient er opgemerkt te worden dat de dorpsouderen volgens uw verklaringen na drie maanden overleg waren overeengekomen dat ze u zouden straffen volgens de islamitische regelgeving, wat volgens u betekent dat ze u zullen doden (CGVS 1, p.21 en 23; CGVS 3, p.7 en 10). In de door u neergelegde beslissingen van de dorpsraad, staat evenwel nergens een strafmaat aangegeven. Enkel uit de dreigbrief van de Taliban blijkt dat de strafmaat voor het drinken van wijn overeenstemt met 80 zweepslagen en niet met de doodstraf. Het is bedenkelijk dat u tijdens uw gehoren meermaals de nadruk legde op het feit dat u gedood zal worden maar dat de dorpsouderen in hun beslissing nergens melding maken van een dergelijke straf. Bovendien is de door u aangegeven straf duidelijk disproportioneel, zelfs om een voorbeeld te stellen. Voorgaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Verder verklaarde u van 13 jauza 1389 (3 juni 2010) tot 6 qaus 1389 (27 november 2010) ondergedoken te hebben geleefd bij een vriend in Sheikh Misri (CGVS 1, p.21). Uw verklaringen ter zake komen echter allerminst spontaan en/of doorleefd over. Gevraagd met wat u zich daar bezighield gedurende die zes maanden, antwoordde u dat u gewoon binnen bleef in uw kamer (CGVS 2, p.4). Nogmaals gevraagd wat u concreet deed om de tijd door te brengen, herhaalde u dat u wachtte totdat uw vriend een smokkelaar had geregeld (CGVS 2, p.4). Opnieuw gevraagd wat u dan heel de tijd deed, zei u dat u heel de dag in uw kamer bleef en niet naar buiten kon gaan (CGVS 2, p.4). Gevraagd of u dan een hele dag op een stoel zat en verder niets deed, vroeg u wat iemand kan doen in een gesloten kamer en stelde u na enig aandringen dat u af en toe naar de radio luisterde (CGVS 2, p.5; CGVS 3, p.9). Dat u allerminst kon concretiseren wat u in Sheikh Misri deed om de tijd door te brengen, doet twifelen aan uw verklaringen zich daar bijna zes maanden lang te hebben schuilgehouden uit angst gevonden te worden door uw vader, de dorpsouderen en de Taliban. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat u niet op de hoogte was van een conflict tussen twee families in Sheikh Misri dat plaatsvond in de periode dat u zich daar bevond en waarbij dodelijke slachtoffers zijn gevallen (CGVS 2, p.5). Het is verwonderlijk dat u hierover niets zou hebben opgevangen - via de radio of uw vriend -, te meer daar u wel op de hoogte was van een incident in Nazrabad dat zich voordeed in augustus 2010 (CGVS 2, p.5). Uw gebrek aan kennis hierover, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verblijf in Sheikh Misri omwille van de door u beweerde problemen.

Vervolgens dient er nog op gewezen te worden dat u uitermate vaag bleef wanneer werd gevraagd naar de stand van zaken betreffende uw problemen in Afghanistan. Gevraagd of u in België nog nieuws hebt vernomen over uw situatie, antwoordde u dat u niet kan terugkeren aangezien het probleem altijd zal blijven bestaan (CGVS 3, p.10). Gevraagd of uw broer heeft verteld wat uw vader en de dorpingen over u zeggen, antwoordde u opnieuw zeer algemeen dat de beslissing werd genomen en dat u zelfs over tien jaar nog vervolgd zal worden in uw land van herkomst (CGVS 3, p.10). Nogmaals gevraagd of uw broer heeft verteld wat de mensen zeggen over u en u erop wijzend concreter te zijn in uw antwoord, antwoordde u hier niets over vernomen te hebben en herhaalde u een derde keer dat de beslissing werd gemaakt en dat u zal worden gedood zodra u gevonden wordt (CGVS 3, p.10). Dat u ondanks uw contacten met het thuisfront geen nadere informatie blijkt te hebben over de stand van zaken betreffende uw problemen in Afghanistan, zet de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder op de helling.

Ten slotte heeft het CGVS enkele bedenkingen bij een aantal van de door u neergelegde documenten. U verklaarde dat uw broer u alle documenten heeft opgestuurd toen u al in België was (CGVS 1, p.15; CGVS 3, p.2). Het roept hierbij vragen op dat uw broer ook de originele taskara van uw vader heeft opgestuurd, net als de originele bevestiging door de dorpsouderen dat uw vader malek is en kopieën van de beslissing van de dorpsouderen wat betreft uw praktijken als alcoholstoker (CGVS 3, p.2). Gevraagd of het wel een goed idee was om deze documenten van uw vader te laten opsturen – verwacht wordt immers dat hij deze documenten op een bepaald moment zal nodig hebben en zal merken dat ze weg zijn – stelde u dat u van plan bent de taskara terug te sturen en dat uw vader anders een kopie van zijn taskara kan aanvragen in het districtshuis (CGVS 3, p.2). Het was echter logischer geweest dat uw broer een kopie had genomen van de taskara om geen argwaan te wekken bij uw vader en niet zelf in de problemen te komen. Hoe dan ook is het zeer bedenkelijk dat u moest vluchten uit uw land omwille van problemen met uw vader maar dat u wel in staat bleek originele identiteitsdocumenten van hem neer te leggen.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw voorgehouden vluchtmotieven zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande beoordelingen niet wijzigen. Uw taskara bewijst uw identiteit en herkomst, die hier niet ter discussie staan. Uw diploma middelbaar

onderwijs, het certificaat van het Afghan Institute of Business Management (d.d. 1 maart 2008) en het betalingsbewijs en attest van de Khurasan universiteit (d.d. 5 april 2010 en d.d. 23 januari 2011) bewijzen dat u in Afghanistan hoger onderwijs hebt genoten maar hebben geen uitstaans met de aangebrachte asielmotieven. De foto's van de winkel van uw vader in Jalalabad, uw businesskaartje, de invulstrook om een gasballon te bestellen en uw arbeidscontracten, bevestigen enkel uw werkervaring. Wat betreft de kopieën van de beslissing van de dorpsraad aangaande uw straf en de dreigbrief van de Taliban, dient opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel vervalste Afgaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook slechts bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

Wat betreft de medische attesten, opgesteld door het universitaire ziekenhuis van Jalalabad en het Khyber Medical Centre in Peshawar, waar u naar eigen zeggen onder meer werd behandeld aan de verwondingen die u had opgelopen na een aanval door onbekenden onderweg naar uw woning in 2009, dient er vooreerst op gewezen te worden dat het in casu om een eenmalig incident gaat dat geen verband houdt met uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p.4-5). U weet overigens niet wie die dag uw aanvallers waren en waarom ze u toen hebben aangevallen (CGVS 1, p.4-5). Er kan ter zake dan ook niet geconcludeerd worden tot een actuele vrees die internationale bescherming rechtvaardigt. U hervatte vervolgens ook uw universitaire opleiding en werkzaamheden (CGVS 1, p.4-5 en 9). De afsprakenfiche van het revalidatiecentrum AZ Alma campus Eeklo en het attest van het CT onderzoek van de lumbale wervelzuil dat u in België hebt ondergaan, voegen tot slot niets toe aan uw vluchtmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Gezien uw verklaringen kan er echter van uitgegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precaire veiligheidssituatie in Nangarhar kunt vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen. U bent een volwassen, hoogopgeleide man uit een niet onbemiddelde familie en beschikt bovendien over jarenlange relevante werkervaring (zie supra). Gevraagd waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, verwees u naar uw ongeloofwaardig bevonden problemen met uw vader en de Taliban en het feit dat u niets kent in Kabul, wat evenwel niet opweegt tegen uw voornoemd profiel (CGVS 2 p.16). Tevens merk ik op dat voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Wat betreft de door u aangehaalde veiligheidssituatie in Kabul (CGVS 2, p.16), dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt

wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uwen hoofde een redelijk intern hervestingsalternatief biedt conform art. 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker wijst erop dat hij in detail kon beschrijven hoe alcohol moet worden gemaakt, hetgeen niet betwist wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker heeft tevens een tekening gemaakt van de bereiding van de alcohol en meerdere vragen beantwoord over het bereidingsproces. Als ambtenaar had verzoeker een salaris van 3000 Afghani met een bonus van 1000 Afghani. Hiervan moest hij maandelijks 2000 Afghani afstaan aan de universiteit en daarnaast had hij geld nodig voor vrouw en kinderen te onderhouden. Veel bleef er aldus niet over van zijn loon. Om de reis naar België te kunnen betalen hebben verzoeker en zijn vrouw goud verkocht dat ze zes jaar eerder hadden gekocht aan bijna de helft van de prijs. De echtgenote van verzoeker had ook nog de bruidsschat. Dit was spaargeld dat enkel diende om te gebruiken in een noodgeval zoals hier het geval was. Verzoeker stelt voorts dat de alcohol die hij verkocht veel goedkoper was dan geïmporteerde producten. Verzoeker hield zich niet bezig met de verkoopprijs van F. aangezien hij tevreden was met hetgeen hij binnenkreeg. Hij verkocht immers wekelijks 70 flessen aan 150 Afghani, wat hem een goede winst opleverde. De vader van verzoeker was helemaal niet op de hoogte, aangezien verzoeker de alcohol in een aparte kamer stookte bij hem thuis. Verzoeker kende F. overigens al langer en wist dat hij een betrouwbaar persoon is. Voor verzoeker was het dan ook niet van belang aan wie F. de alcohol verder verkocht. Verzoeker handelde enkel met F., die in de winkel van het restaurant werkte. De broers van F. werkten in het restaurant zelf en de alcohol werd onder tafel verkocht. Het was voor verzoeker dan ook niet van belang of de broers van F. op de hoogte waren. Hij vertrouwde erop dat F. het aan niemand verder zou vertellen aangezien het zo gevaarlijk was. Voor verzoeker telde enkel winst maken en dit lukte aardig met de flessen die hij verkocht aan F.. Hij hoefde niet alles te weten over de manier waarop F. de alcohol verkocht. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker verwijt dat hij geen begin van bewijs van de razzia, noch van de vervolging door de autoriteiten, heeft neergelegd, stelt verzoeker dat hij toch moeilijk aan de politie een bewijs van zijn vervolging kon gaan vragen als hij zelf vervolgd werd. Ook voor zijn broer is het te riskant om dit te doen. Verzoeker weet niet zeker wat er met F. gebeurd is. Hij heeft het aan zijn broer gevraagd, maar die kon hem slechts vertellen dat de winkel dicht is. De broer van verzoeker heeft schrik om zich verdacht te maken en durft dan ook niet te veel rondvragen. Verzoeker weet dat F. niet meer in Darunta is, maar weet niet waar F. en zijn familie zich momenteel bevinden. Wat de strafmaat betreft is het overigens gekend dat de taliban en andere religieuze groeperingen in Aghanistan heel streng handelen ten overstaan van mensen die zich zondigen aan de consumptie en vooral de verkoop van alcohol. Verzoeker zat in de periode dat hij ondergedoken leefde steeds binnen. Hij had immers schrik dat hij vermoord zou worden indien hij naar buiten ging. Het enige dat hij kon doen was naar de radio luisteren en nadenken. Verzoeker was

inderdaad niet op de hoogte van het conflict tussen twee families in Sheikh Misri, maar kon wel andere feiten verduidelijken die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist worden. Wat betreft de actuele situatie weet verzoeker via zijn broer dat onder andere zijn vader er nog steeds van overtuigd is dat verzoeker moet gestraft worden voor zijn daden. Het is gekend dat de taliban dergelijke zaken niet vergeten en in staat zijn jaren later nog wraakacties te ondernemen. Verzoeker heeft zijn broer hard onder druk gezet om de documenten van zijn vader te kunnen verkrijgen. Bovendien heeft zijn vader zijn taskara niet nodig.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar in Afghanistan. Afghanen uit de provincie Nangarhar krijgen in België subsidiare bescherming. Verzoeker was zeker geen rijk man in Afghanistan en heeft een vrouw en drie kinderen. Hij werkte zoals verwacht wordt van een man die voor zijn familie zorgt. Indien verzoeker zelf een mogelijkheid zou gezien hebben om in Kabul te leven dan zou hij zeker niet naar België gekomen zijn. Bovendien zou hij zijn vrouw en kinderen meegebracht hebben indien hij voldoende geld had. Verzoeker is nog nooit in Kabul geweest en heeft er niemand om op terug te vallen. De stad Kabul telt vijf of zes miljoen mensen en de woningen zijn schaars en zeer duur. Bovendien kan het verblijven in tentenkampen of op straat in Afghanistan niet aanzien worden als een intern vluchtalternatief. Door de hoge bevolking is ook de werkgelegenheid schaars in Kabul. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelde ten onrechte de veiligheidssituatie in Kabul. Verzoeker dreigt bovendien het slachtoffer te worden van ernstige schade op basis van de precare veiligheidssituatie in Kabul. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht dit te ontkennen door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden gevisieerd. Hoewel de gewone Afgaanse burgers niet het doelwit zijn van deze aanslagen, zijn zij wel het slachtoffer ervan. Door de vele aanvallen en veiligheidsincidenten is de veiligheidssituatie in Kabul allerminst veilig te noemen. Ook het risico op mensonwaardige behandeling is zeer hoog aangezien de broodnodige humanitaire hulp heel beperkt blijft. De interpretatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de subsidiare beschermingsstatus is dan ook te beperkt en blind voor de werkelijkheid.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een briefing van de International Crisis Group van 28 december 2010, een rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 21 september 2011, een algemeen ambtsbericht van de Nederlandse Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid van 24 augustus 2011 en enkele persartikelen.

Per brief van 12 maart 2013 bezorgt verzoeker de Raad de volgende stukken: een dreigbrief van het hoofd van de taliban in Surkh-Rod en drie brieven van plaatselijke dorpshoofden.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker verklaart dat hij begon met het stoken en verkopen van alcohol omdat zijn loon niet voldoende was om zijn studies te betalen en zijn gezin te onderhouden (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 13; stuk 13, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 10). Verzoeker verklaart in dit verband dat hij geen andere keuze had (stuk 13, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 9). Nochtans blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij zijn vlucht kon betalen doordat zijn vrouw 5000 dollar aan goud kon verkopen (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 23). Dat verzoeker en zijn echtgenote dit goud

zes jaar voordien aan de helft van de prijs hadden gekocht, bevestigt enkel de vaststelling dat zij wel degelijk kapitaal in handen hadden waarop zij konden terugvallen in geval van financiële problemen. Uit onderhavig verzoekschrift blijkt overigens dat de echtgenote van verzoeker ook over een bruidsschat beschikte. Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit spaargeld was dat enkel in noodgeval kon worden gebruikt, doet niets af aan deze vaststelling. De Raad ziet immers niet in waarom dit geld niet zou kunnen aangeboord worden indien verzoeker en zijn gezin te weinig hadden om van te leven. Bovendien kon verzoeker 2000 dollar lenen van zijn broer en verkocht hij zijn auto, die hij gekocht had voor het vervoer van de alcohol met geld dat hij leende van een vriend (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 23; stuk 13, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 14). Dit strookt overigens niet met de verklaringen van verzoeker dat hij sinds dat hij alleen woonde niet meer moest rekenen op hulp (stuk 13, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 10). Deze vaststellingen doen afbreuk aan het beweerde geldtekort van verzoeker en tonen aan dat hij alternatieven voor handen had. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zijn toevlucht zou nemen tot een dergelijke risicovolle onderneming. Dit klemt des te meer omdat de manier waarop verzoeker zijn onderneming zou georganiseerd hebben niet van voorzichtigheid getuigt. Verzoeker verklaart immers dat hij de alcohol gewoon bij hem thuis maakte en opsloeg (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 14). Nochtans woonde verzoeker slechts op een twintigtal meter van zijn ouders (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 3), was zijn vader een strenge Mujaheddin commandant en malek van het dorp die radicaal tegen alcohol was en stelt verzoeker dat er een grote aanwezigheid van taliban was in het dorp (stuk 13, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 9 en 15). Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader niet op de hoogte was, neemt niet weg dat het niet aannemelijk is dat verzoeker een dergelijk groot risico zou nemen en met zulke onvoorzichtigheid zou aanpakken. Zelfs indien de kamer zoals verzoeker beweert verborgen was voor zijn vader (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 14), liep verzoeker nog steeds een bijzonder groot risico dat zijn vader de alcohol zou aantreffen. Verzoeker diende deze immers vijftien dagen bij te houden alvorens hij ze kon verkopen, waardoor constant alcohol aanwezig was in zijn huis (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 13). Ook bij het vervoeren van de alcohol nam verzoeker risico's door deze flessen slechts in een gereedschapskist in de koffer van zijn eigen auto te verstopten (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 15). Bovendien verklaart verzoeker dat hij telkens vijf man drijven kocht in Jalalabad, wat volgens een eenvoudige berekening op basis van de door hem naar voorgebrachte gegevens overeenkomt met een kleine 40 kilogram (stuk 13, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 10). Redelijkerwijze kan gesteld worden dat ook dit een risico inhield om de aandacht van zijn vader, andere dorpsbewoners of taliban, gezien het regelmatig kopen van een dergelijke grote hoeveelheid drijven op zijn minst opvallend te noemen valt.

Verzoeker legt tevens tegenstrijdige verklaringen af over de verkoop van de alcohol in het restaurant en de winkel van F. Zo stelt hij eerst niet te weten of de klanten de alcohol in het restaurant mochten consumeren of met zich meenamen. Wel denkt hij dat sommige klanten daar aten en ook de mogelijkheid hadden om er alcohol te consumeren of de alcohol te kopen en mee naar huis te nemen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 31/07/2012, p. 5). Wanneer hem door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter gevraagd wordt waarom hij zich niet beter informeerde hiernaar, gezien het grote risico dat hij liep, stelt verzoeker echter plots te weten dat er achteraan en op het tweede verdiep van het restaurant cabines waren waar de klanten konden drinken (stuk 6, gehoorverslag CGVS 31/07/2012, p. 5). Vervolgens haalt verzoeker een hoop incidenten aan waaruit zou blijken dat er in de restaurants in het park alcohol geconsumeerd werd en waarbij mensen werden opgepakt (stuk 6, gehoorverslag CGVS 31/07/2012, p. 5-6). Ook dit toont aan dat verzoeker weinig voorzichtigheid aan de dag legde en dat de pakkans wel degelijk reëel was, waardoor zijn stelling niet te verwachten dat hij betrapt zou worden niet aannemelijk is (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 15). De stelling van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat het enige dat voor hem telde was om winst te maken en hij bijgevolg niet alles hoefde te weten over de manier waarop F. de alcohol verkocht, kan geenszins overtuigen. Indien verzoeker met een dergelijke riskante onderneming ook in de toekomst winst wou blijven maken, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij alles nauwgezet zou opvolgen om zo het risico op betrapting zo laag mogelijk te houden. Ook omtrent het lot van F., na de razzia in het park, legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde verzoeker tijdens het tweede verhoor dat F. gearresteerd werd, maar kon wegllopen door geld te geven aan de politie (stuk 13, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 15). Tijdens het derde gehoor heeft verzoeker echter plots geen idee meer wat er gebeurde met F. na de razzia in het park en weet hij niet of F. in de gevangenis zit of gevlucht is. Verzoeker stelt slechts dat hij niet in Darunta verblijft gezien hij via zijn broer heeft vernomen dat de winkel en het restaurant gesloten zijn (stuk 6, gehoorverslag CGVS 31/07/2012, p. 6). Hiermee geconfronteerd stelt verzoeker slechts dat hij tijdens het tweede gehoor niet zeker was over zijn stelling dat F. de politie betaalde om te kunnen ontsnappen. Dit blijkt echter geenszins uit zijn verklaringen (stuk 13, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 15). Waar verzoeker in onderhavig

verzoekschrift stelt dat zijn broer niet om verdere informatie over F. durft vragen om zichzelf niet verdacht te maken, stelt de Raad vast dat dit geenszins de bovenstaande tegenstrijdigheid kan verklaren of weerleggen.

Ook omtrent de periode dat hij ondergedoken leefde slaagt verzoeker er niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo slaagt hij er niet in een eenduidig antwoord te geven op de vraag wat hij gedurende deze zes maanden deed om zich bezig te houden, maar stelt hij slechts dat hij gewoon binnen bleef in zijn kamer en af en toe naar de radio luisterde terwijl hij wachtte tot zijn vriend een smokkelaar geregeld had (stuk 13, gehoorverslag CGVS 04/04/2012, p. 4-5). Dit weinig concrete antwoord, dat door verzoeker in onderhavig verzoekschrift slechts herhaald wordt, komt geenszins over als een doorleefde verklaring van iemand die gedurende zes maanden ondergedoken heeft geleefd. Ten slotte slaagt verzoeker er ook niet in om concrete verklaringen af te leggen omtrent de huidige stand van zaken van zijn problemen in Afghanistan en stelt hij slechts dat zelfs indien hij binnen tien jaar zou terugkeren hij nog gedood zal worden indien ze hem pakken (stuk 6, gehoorverslag CGVS 31/07/2012, p. 10). Hoewel verzoeker nog steeds regelmatig in contact staat met zijn echtgenote en zijn broer (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 16-18), slaagt hij er ook hier echter niet in concrete gegevens aan te brengen waaruit dit zou blijken (stuk 6, gehoorverslag CGVS 31/07/2012, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt te weten dat zijn vader er nog steeds van overtuigd is dat hij moet gestraft worden voor zijn daden en dat de taliban dergelijke zaken niet vergeten en ook jaren later nog in staat zijn wraakacties te ondernemen, merkt de Raad op dat verzoeker ook hier opnieuw geen concrete gegevens aanbrengt die aantonen dat hij de huidige situatie opvolgt, maar zich beperkt tot algemene stellingen. Aangezien verzoeker vreest voor zijn eigen vader, is het opmerkelijk dat hij niet meer pogingen ondernam om via de familie waarmee hij in contact staat meer te weten te komen over het doen en laten van zijn vader in de zaak. Een manifest gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de aangehaalde problemen relateert de ingeroepen vluchtelingenrechtelijke vrees dan ook ernstig.

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen *supra* werd vastgesteld, blijkt afdoende dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn. De stukken die verzoeker per brief neerlegt ter staving van het relaas, zijnde een brief van het hoof van de taliban van Surkh-Rod en drie brieven van plaatselijke dorpschoude, kunnen hoe dan ook geenszins enige bewijswaarde hebben. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.6. In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielaanvraag steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker op de universiteit Khorasan in Jalalabad gestudeerd heeft (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 4 en 7). Daarnaast werkte hij er ook enkele jaren in een computerwinkel (stuk 19, gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 9-11) en heeft hij er familie (stuk 19,

gehoorverslag CGVS 11/10/2011, p. 18). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad geen burgerdoden ingevolge het geweld, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA). Er is in de eerste helft van 2012 geen enkele burgerdode gevallen in Jalalabad. Leger en politie hebben de stad stevig in handen en treden er hard op tegen criminaliteit. Uit de 'Daily Security Briefs' van Pajhwok blijkt dat er in de eerste helft van 2012 geen enkel veiligheidsincident plaatsvond, met uitzondering van een aanslag op het Pakistaanse consulaat waarbij een politie-officier omkwam. De stad was in de eerste helft van 2012 dus bijzonder rustig.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan en Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civ-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde en bijgevoegde persberichten en rapporten bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Deze documenten hebben geen betrekking op de specifieke situatie in Jalalabad en zijn aldus niet van die aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF